

Dr Robert Vannoy , Kings, Wykład 3

© 2012, dr Robert Vannoy , dr Perry Phillips i Ted Hildebrandt

1 Król. 3-11 – Salomon

F. 1 Król. 2:5-12 Instrukcja Dawida dotycząca trzech osób: Joaba, Barzillaja i Szimei

2. Barzillai

Patrzemy na wersety od 5 do 12 w rozdziale 2 1 Księgi Królewskiej. Dawid poleca Salomonowi, aby rozprawił się z tymi trzema osobami: Joabem, Barzillajem i Szimejem. Rozmawialiśmy o Joabie. Drugi to Barzillai. W wersecie 7 czytamy: „Ale okażcie dobroć synom Barzillaja z Gileadu i niech będą wśród tych, którzy jedzą przy waszym stole. Stali przy mnie, gdy uciekałem przed twoim bratem Absalomem”

Kiedy Dawid musiał uciekać do Jerusalemu, otrzymał pomoc od Barzillai. Można to znaleźć w 2 Sam 17:27-29, gdzie czytamy: „Kiedy Dawid przybył do Machanaim , Szobi , syn Nachasza, z Rabby Ammonitów, Makir , syn Ammiela z Lo Debar, i Barzillai Gileadczyk z Rogelim przynieśli pościel oraz miski i artykuły ceramiczne. Przynieśli także pszenicę i jęczmień, mąkę i prażone zboże, fasolę i soczewicę, miód i twaróg, owce i ser z krowiego mleka, aby Dawid i jego lud mogli jeść. Mówili bowiem: «Ci ludzie odczuli głód, zmęczenie i pragnienie na pustyni»”.

Później, gdy Dawid miał już wracać do Jerusalemu, spotkał go Barzillai i wysłał go w drogę. W 2 Sam. 19:31 czytacie o tym: „Barzillaj Gileadczyk przybył z Rogelim, aby wraz z królem przepłynąć się przez Jordan, aby go stamtąd odesłać. Barzillai był już bardzo starym człowiekiem, miał 80 lat. Utrzymywał króla podczas jego pobytu w Machanaim , był on bowiem człowiekiem bardzo bogatym. I rzekł król: «Przejdź ze mną i zostań w domu, Jerusalema ja ci zapewnię utrzymanie». Ale Barzillai powiedział, że nie chce tego robić. W każdym razie był dla Dawida wielką zachętą i zachował się wobec niego lojalnie w czasie, gdy wydawało się, że Absalom zwycięży. Innymi słowy, zrobił to z

wielkim ryzykiem. Jeśli zamierzasz zaangażować się w opowiadanie się po którejś stronie rewolucji, chcesz mieć całkowitą pewność, jeśli interesuje cię własne przetrwanie, jesteś po właściwej stronie. Jednak Barzillai przyszedł z pomocą Dawidowi, ryzykując wielkim ryzykiem, nawet w obawie, że w tym momencie Dawid będzie uciekał. Dawid o tym nie zapomniał. Jego lojalność tutaj zostaje nagrodzona i chce, aby rodzina Barzillai została nagrodzona za jego wierność.

Mówi

więc Salomonowi, aby okazał tym ludziom życzliwość i pozwolił im jeść przy jego stole. 3. Shimei

Shimei jest trzecią osobą. W wersecie 8 czytamy: „I pamiętajcie, że macie u siebie Szimeja Gera, syna Beniaminity z Bahurim, który rzucił na mnie gorzkie przekleństwa w dniu, gdy udałem się do Machanaim . Gdy zszedł mi na spotkanie w Jordan, przysiągłem mu na Pana: Nie zabiję cię mieczem. Ale teraz nie uważaj go za niewinnego. Jesteś człowiekiem mądrym; będziesz wiedział co z nim zrobić. Sprowadź jego siwą głowę do grobu we krwi.

Kiedy Dawid uciekał przed Absalomem, spotkał go Szimei. To jest w 2 Sam 16:5-14. Szimei był dalekim krewnym Saula. I czytacie w wersecie 5 2 Sam 16: „Kiedy król Dawid zbliżał się do Bahurima, wyszedł stamtąd mężczyzna z tego samego rodu, co rodzina Saula. Nazywał się Szimei, syn I Gera, i wychodząc, przeklął. Obrzucił kamieniami Dawida i wszystkich urzędników królewskich, chociaż całe wojsko i specjalna straż znajdowały się po prawej i lewej stronie Dawida. Przeklinając, Szimei powiedział: „Wynoś się, wynoś się, ty człowieku krwi, ty łajdaku!” Pan odpłacił ci za całą krew, którą przelałeś w domu Saula, w miejsce którego królowałeś. Pan przekazał królestwo twojemu synowi Absalomowi. Popadłeś w ruinę, bo jesteś człowiekiem krwi. Abisaj, syn Serui, rzekł do króla: Dlaczego ten zdechły pies miałby przeklinać mojego pana, króla? Pozwól mi podejść i odciąć mu głowę. Ale król rzekł: „Co mamy wspólnego ze mną, synowie Cerui ?” Jeśli przeklina dlatego, że Pan mu powiedział: „Przeklinaj

Dawida”, któż może zapytać: „Dlaczego to robisz?” Dawid rzekł wówczas do Abiszaja i wszystkich jego sług: „Syn mój, który jest z mojego ciała, jest próbując odebrać mi życie. O ileż bardziej więc ten Beniamita! Zostaw go w spokoju; niech przeklina, bo Pan mu to rozkazał. Może Pan zobaczy moją niedolę i odpłaci mi dobrem za przekleństwo, które dzisiaj widziałem. Dawid i jego ludzie szli dalej drogą, podczas gdy Szimei szedł po zboczu wzgórza naprzeciw niego, przeklinając po drodze, rzucając w niego kamieniami i obsypując go ziemią”.

2 Samuela 19:18-23 mamy kolejne spotkanie z Szimei. Kiedy Dawid wraca do Jerusalemu, czytamy, że Szimei przekroczył granicę Jordan, upadł na twarz przed królem i powiedział: „Niech mój pan nie uważa mnie za winnego. Nie pamiętaj, jak twój sługa dopuścił się zła w dniu, w którym mój pan, król, odszedł z Jerusalemu. Niech król wyrzuci to z głowy. Bo ja, twój sługa, wiem, że zgrzeszyłem, ale dzisiaj przyszedłem tutaj jako pierwszy z całego domu Józefa, aby zejść na spotkanie mojego pana, króla. Wtedy Abiszaj, syn Serui, powiedział: Czy za to nie należy skazać Szimeja na śmierć? Przeklął pomazańca Pańskiego. Dawid odpowiedział: «Co mamy wspólnego ze mną, synowie Cerui? Dziś staliście się moimi przeciwnikami. Czy ktoś powinien dzisiaj zostać skazany na śmierć Izrael? Czyż nie wiem, że dzisiaj jestem królem Izrael?» Zatem król powiedział do Szimei: Nie umrzesz. I król obiecał mu to pod przysięgą.

Dawid początkowo nie pozwolił swoim ludziom podjąć żadnych działań przeciwko Szimeiowi. Myślę jednak, że w momencie, gdy Dawid udzielał wskazówek Salomonowi, w międzyczasie stało się jasne, że przekleństwo Szimei nie pochodziło od Pana. Następnie Dawid instruuje Salomona, aby podjął przeciwko niemu działania. Myślę, że podstawa tego jest zakorzeniona w Księdze Wyjścia 22:28. W Księdze Wyjścia 22:28 czytamy: „Nie bluźnijcie Bogu albo przeklnij władcę swego ludu”.

W 1 Królów 21:10 znajdujemy się w kontekście sporu pomiędzy Achabem i Nabotem, gdzie Achab chciał winnicy Nabota, a Izebel organizuje ten fałszywy proces, aby oskarżyć Nabota. Zwróć uwagę na werset 10 tego rozdziału. Napisała

te listy i jest w nich napisane: „Posadź naprzeciw niego dwóch łotrów i poproś ich, aby zeznali, że przeklął zarówno Boga, jak i króla. Potem go wyprowadźcie i ukamienujcie, aż umrze”. Innymi słowy, przeklinanie Boga i króla było czymś, za co ktoś płacił życiem. Shimei przeklął króla. Przeklął Dawida. I myślę, że nie należy tego postrzegać jako osobistej zemsty Dawida na Shimei, tylko dlatego, że Shimei go przeklął, obraziło go to. Myślę, że jest to część politycznego testamentu Dawida, sporządzona w celu potwierdzenia królestwa Salomona i zrobiona w celu ochrony urzędu, który Salomon obejmie na podstawie prawa Bożego.

Wydaje się, że tworzy to pewne napięcie między tym, co powiedział wtedy, a tym, co powiedział później Salomonowi, ale wydaje mi się, że być może wyjaśnieniem tego jest to, że jest już jasne, że przekleństwo nie było przekleństwem Pana.

W pewnym sensie Dawid był człowiekiem krwi. W pierwszym fragmencie Dawid mówi w 2 Sam. 6:10; „Jeśli przeklina, ponieważ Pan mu powiedział: Przeklnij Dawida, któż może zapytać, dlaczego to zrobił?” Widzicie, wygląda na to, że w tym momencie David nie jest całkowicie pewien. Może klątwa jest aktualna. Może Pan każe mu przeklinać. Później staje się oczywiste, że to przekleństwo nie pochodziło od Pana. To nie wpływało z serca Shimei. To nie było coś, co Pan mówił przez Shimei.

2. Ujednolicona reguła Salomona – 1 Królów 2:13-46 W porządku, więc te instrukcje zostały przekazane z perspektywy tym trzem osobom. To jest w 1 Królów 2, w wersetach 13-46 i to jest „2” w twoim schemacie. Jeśli spojrzysz na schemat, pod „A” „1” to „Następstwo Salomona na tronie: 1:1-2:12”; właśnie to sprawdziliśmy. „2” to „Ujednolicona Reguła Salomona, rozdział 2:13-46”.

W tym fragmencie wersetów 13-46 znajdują się dwa podrozdziały. Pierwsza to 13-35. W wersetach 13-35 Salomon podejmuje działania przeciwko Adoniaszowi i jego dwóm zwolennikom, Abiatarowi i Joabowi. Kontekstem tego jest prośba Adoniasza, aby mieć Abiszag za żonę. Abiszag była kobietą, która

miała zapewnić Dawidowi ciepło na starość. I czytacie w wersetach 13-35 rozdziału 2, że Adoniasz za pośrednictwem Batseby prosi Salomona, aby wziął Abiszag za żonę. W wersecie 17 widzimy : „Proszę więc poprosić króla Salomona, on nie odmówi ci, aby dał mi Abiszag Szunamitkę za żonę”. „Bardzo dobrze” – odpowiedziała Batseba . „Porozmawiam z królem”. Idzie do Salomona i mówi, że ma prośbę, i mówi werset 21: „ Niech Abiszag Szunamitka zostanie wydana za mąż za twojego brata Adoniasza”. Zwróć uwagę na odpowiedź Salomona „Król Salomon odpowiedział swojej matce: «Dlaczego prosisz o Abiszaga Szunamitę dla Adoniasza? Równie dobrze możesz poprosić o królestwo dla niego – w końcu to mój starszy brat – tak, dla niego, a także dla Abiatar , kapłana i Joaba, syna Cerui !”. Myślę, że Salomon zdawał sobie sprawę, że ta prośba złożona za pośrednictwem Batszeby była kolejną. próbę zdobycia tronu. W wersecie 22. w studium biblijnym NIV znajdujemy uwagę na temat tego wyrażenia: „Równie dobrze możesz poprosić o Królestwo dla niego”. Salomon od razu rozumie prośbę Adoniasza jako kolejną próbę zdobycia tronu. Powszechnie uważano, że posiadanie królewskiego haremu oznacza prawo do dziedziczenia.

Chociaż Abiszag była dziewczicą, ludzie uważali ją za należącą do haremu Dawida. Zatem małżeństwo z Abiszagiem wzmocniłoby roszczenia Adoniasza do tronu. Salomon podejmuje więc natychmiastowe działania: Adoniasz zostaje zabity, Abiatar zostaje usunięty z kapłaństwa, a Joab także zostaje skazany. To jest w tej części, wersety 13-35.

(Pytanie od publiczności) Jak to się stało, że Batszeba nie zdawała sobie sprawy ze znaczenia prośby Adoniasza?

Odpowiedź: Można by tak pomyśleć. Nie wiem. Jak to wyjaśnisz? Nie wiem, wydaje mi się, że jest niewinna. Wydaje się, że po prostu jest gotowa spełnić tę prośbę, najwyraźniej nie widząc w tym żadnego znaczenia, ale Solomon natychmiast dostrzega kryjący się za tym schemat.

Pytanie ucznia: Czy zamierzasz skomentować trochę kwestię chwywania przez Joaba rogów przy ołtarzu? Oznacza to pozycję schronienia. Czym to się różni od miast schronienia?

Odpowiedź: Myślę, że zasady byłyby takie same. Ale te miasta schronienia, czyli rogi ołtarza, były w rzeczywistości przeznaczone tylko dla ludzi, którzy nie dopuścili się umyślnego morderstwa. Innymi słowy, doszło do zabijania, przypadkowego zabijania, zabijania w pewnych sytuacjach, za które kara śmierci nie była uzasadniona i dla których istniałoby schronienie. Myślę, że do tego stworzono miasta schronienia, ale ołtarz byłby alternatywą dla jednego z tych miast. Działało to w ten sam sposób. Notatka w studium biblijnym NIV mówi: „Prawo azylu zostało rozszerzone na tych, którzy przypadkowo spowodowali czyjąś śmierć (Wj 21:14). Salomon miał prawo odmówić tego prawa Joabowi nie tylko ze względu na jego współudział w spisku Adoniasza, ale także z powodu zamordowania Abnera i Amasy”.

B. Salomon rozprawia się z Szimeiem – 1 Królów 2:36-46a W porządku, druga sprawa jest w rozdziale 2, wersety 36-46a. I tam Salomon podejmuje działania przeciwko Shimei. Umówił się z Szimejem, że pozostanie w Jerozolimie. Wtedy odszedł od niego jeden ze sług Szimei. Wyruszył na jego poszukiwania i opuścił Jerozolimę, łamiąc w ten sposób tę umowę. Za to więc został skazany na śmierć. Nie mam zamiaru wdawać się w szczegóły tego. Ale zauważacie zakończenie rozdziału, czyli 46b. Królestwo było teraz mocno ugruntowane w rękach Salomona. To właściwie kończy pierwszą część.

W twoim zarysie jest to „A” „Materiał wprowadzający, rozdziały 1 i 2”. Główną ideą tych dwóch rozdziałów jest to, że Pan pracuje nad ustanowieniem Salomona na tronie jego ojca Dawida, a jego królestwo jest teraz mocno ugruntowane. Jest tym, którego Pan wybrał na kontynuatora dynastii Dawida i teraz przyjął to stanowisko. A rozdział 3 jest rozdziałem o mądrości Salomona. Wrócimy do tego później, ponieważ ten temat pojawi się później. Ale w rozdziale

trzecim Salomon prosi o mądrość i mamy przypowieść o dwóch kobietach z dwójką dzieci. Jeden nie żyje, drugi żyje. Salomon rozstrzyga to w bardzo mądry sposób. To jest rozdział trzeci, ale nie mam zamiaru go w tej chwili komentować.

Chcę przejść do czwartej, która w twoim schemacie ma literę „D”. „Charakterystyka panowania Salomona”. Jeśli spojrzysz na rozdział czwarty, zauważysz, że jest to rozdział zawierający wiele list i statystyk – zwykle nie jest to rodzaj rzeczy, które uważasz za ekscytujące. Rozpoczyna się w wersetach 2-6 listą naczelných urzędników sądów. Byli to naczelnicy Salomona, a masz tam całą listę. Następnie w wersetach 7-19 znajduje się lista dwunastu starostów okręgów. Wydaje się jasne, że Salomon założył organizację narodową składającą się z namiestników zajmujących dwanaście odrębnych terytoriów. Cel tego, o którym czytacie w wersecie 7: miał dwunastu namiestników okręgów, Izraelci którzy zapewniali zaopatrzenie i żywność królowi w domu królewskim. Każdy musiał zapewnić sobie zapasy na jeden miesiąc w roku. Zatem tutaj mamy dwunastu namiestników i dwanaście okręgów, a za utrzymanie i wsparcie domu królewskiego odpowiadał co miesiąc jeden z tych okręgów. Następnie, w dalszej części rozdziału, znajdziesz szczegółowe informacje na temat rodzajów postanowień niezbędnych do zaspokojenia potrzeb sądu.

Spójrz na werset 22: „Dziennie zaopatrzenie Salomona wynosiło trzydzieści korów wybornej mąki i sześćdziesiąt korów mąki”. To jest codziennie. „Dziesięć sztuk bydła z obór, dwadzieścia sztuk bydła z pastwisk, sto owiec i kóz, a także jelenie, gazy, sarenki i wybrane ptactwo”. Werset 27: „Urzędnicy okręgowi, każdy w swoim miesiącu, dostarczali żywność królowi Salomonowi i wszystkim, którzy przychodzili do stołu królewskiego. Pilnowali, żeby niczego nie brakowało. Przynieśli swoją porcję jęczmienia i słomy dla koni rydwanowych i pozostałych koni”. A było ich wiele – werset 26 mówi, że cztery tysiące stajni dla koni rydwanów, dwanaście tysięcy koni.

1) 12 okręgów administracyjnych Gdy spojrzymy za powierzchnię tych list i

statystyk, myślę, że jest kilka rzeczy, które możemy zauważyć. Najpierw przyjrzyjmy się dwunastu okręgom, których gubernatorzy są wymienieni. Zauważysz, że dystrykty nie pokrywają się bezpośrednio z dwunastoma plemionami i obszarami plemiennymi. Jeśli spojrzysz na tę listę, zobaczysz, że wspomniano o sześciu plemionach. Zwróć uwagę, że werset 8 dotyczy Efraima; werset 16 dotyczy Aszera; a werset 18 dotyczy Beniamina. Wymienionych jest sześć z nich, a następnie wskazane są ogólne obszary powiatów. Wydaje się jasne, że nie w każdym przypadku pokrywa się ona bezpośrednio z granicą plemienną. Ale ciekawe jest to, że nie wspomniano ani o okolicy, ani o nazwie plemienia. Judah Niektórzy interpretatorzy doszli do wniosku, że w systemie podatkowym Salomona, aby zapewnić zaopatrzenie swego dworu, plemię Judah było zwolnione. I oczywiście, plemię Judah było jego własnym plemieniem. Niektórzy więc doszli do wniosku, że plemię Judah Judy w tym systemie podatkowym wspierało sąd. Rodzi to kwestię faworyzowania i oczywiście możliwości powstania różnicy zdań. Niektórzy uważają, że jest to część szeregu rzeczy, które później prowadzą do podziału królestwa. To takie czytanie między wierszami. Nie wspomniano jednak ani o plemieniu, ani o obszarze Judah, więc może to być uzasadniony wniosek, ale nie musi. Jest to możliwość. To pierwsza rzecz.

2. Podatki Salomona Drugą rzeczą wartą odnotowania jest to, że podatki są dość wysokie. Jak czytamy w wersecie 7, każdy okręg miał zapewnić dwórowi zapasy na okres miesiąca. A ilość dostaw była znaczna. Jeśli spojrzysz na werset 22, codzienne zapasy Salomona wynosiły 30 koron pięknego kwiatu. Według notatki NIV kor kosztuje około 185 buszli. Trzydzieści korsów i to na jeden dzień! Pomnóż to przez kolejne 30 miesięcznie. To ogromna ilość świadczeń. To tylko mąka. Sześćdziesiąt korsów mąki, dziesięć sztuk bydła. To jest dzień. Więc razy 30, to będzie 300 sztuk bydła na miesiąc. Sto owiec – to 3000 owiec. Oprócz zaopatrywania dworu musieli także utrzymywać jego konie. Werset 28. Musieli przynieść odpowiednią ilość jęczmienia i słomy dla koni na rydwanie i dla

pozostałych koni. W wersecie 26 jest napisane, że miał 4000 boksów dla koni rydwanowych i 12 000 koni. Musieli więc zapewnić paszę dla 12 000 koni. I to jest jedna z gmin, które przez miesiąc w roku musiały to robić, a w następnym roku musiały to robić ponownie; trwałoby to rok po roku. Wydaje się, że w czasach Salomona, kiedy panował dobrobyt Israel, nie budziło to większych zastrzeżeń. Wydawało się, że ludzie są w stanie sobie z tym poradzić i znieść to bez nadmiernego zdenerwowania.

Jednak to, co od razu przychodzi mi na myśl, to ostrzeżenie Samuela z 1 Sam 8, kiedy lud po raz pierwszy przyszedł i poprosił o króla. Dał im ostrzeżenie. I zapytaliście, jeśli macie króla takiego jak okoliczne narody, co on zrobi? On będzie brał, brał, brał, brał. W 1 Sam 8,11 i dalej czytamy, że zabierze waszych synów, zabierze wasze córki, zabierze wasze plony. Myślę, że 1 Samuela 8 zaczyna się tutaj wydawać nie tylko wyimaginowaną grą.

Wydaje się, że podatki nałożone przez Salomona stopniowo zaczęto postrzegać jako ciężar. I gdy dochodzimy do 1 Królów 12:4, czytamy, że ludzie mówią, że Roboam, syn Salomona: „Twój ojciec włożył na nas ciężkie jarzmo, ale teraz złagodź ciężką pracę i ciężkie jarzmo, które nałożył przyobleczcie się w nas, a będziemy wam służyć”. Jak zatem widać, do czasu śmierci Salomona i objęcia władzy przez Roboama było to odczuwalne jako prawdziwy ciężar. A ludzie chcieli złagodzenia tego, a Roboam tak naprawdę nie chciał tego zrobić. W porządku, więc to druga rzecz – te wysokie podatki.

3. Królowanie Salomona na wzór innych narodów wbrew Powt. 17 Trzecią rzeczą jest to, że królestwo Salomona zaczyna coraz bardziej upodabniać się do królestwa okolicznych narodów. Myślę, że na początku tak nie było. Kiedy Saul został królem, wydawało się, że miał bardzo małą organizację. Zachował się bardziej jak sędzia niż król. Dwór, jaki miał, był skromny. Dzięki Davidowi dwór staje się bardziej widoczny i zorganizowany. Rośnie. Dawid zbudował pałac. Dawid miał harem. Ale to idzie dalej w przypadku Salomona. Aby gdy dotrzecie

do Salomona, jego dwór, jego pałac i jego harem były równe najważniejszym władcom starożytnego świata. Można to zobaczyć porównując statystyki z 1 Księgi Królewskiej 4, na które patrzyliśmy, ze statystykami z czasów Dawida. Możesz wrócić i przejrzeć listę urzędników na dworze Dawida. Jest to lista znacznie mniejsza niż w czasach Salomona. Znajdziesz to w 2 Samuela 8:15-18. Dlatego na dworze Salomona znacznie wzrosła liczba wysokich urzędników. Inną rzeczą, która jest tutaj znacząca, jest rozwój armii Salomona, chociaż to Dawid toczył wszystkie te bitwy, a Salomon był w zasadzie człowiekiem pokoju, jeśli chodzi o faktyczne wyruszanie i prowadzenie wojny. Tak naprawdę niewiele z tego zrobił.

Salomon budował fortyfikacje i utrzymywał sojusze, ale w wersecie 26 czytamy, że miał 4000 stanowisk dla koni rydwanów i 12 000 koni. Przed czasami Salomona armia Izraela nigdy nie miała koni ani rydwanów. Jest to znaczące dla Izraela, ponieważ w tym sensie było wyjątkiem w ówczesnym świecie. Inne narody przez długi czas posiadały rydwany i konie. Myślę, że ma to również związek z tym, jak Izrael miało być inaczej. Jeśli pamiętacie Izraela walcącego z koalicją królów w północnym Kanaanie w czasie podboju, Pan powiedział Jozuemu, że wyda tę armię w Izraela ręce. Spójrz na Jozuego 11:6 i na to, co wtedy powiedział Pan. Królowie ci mieli rydwany i konie. W Księdze Jozuego 11:6 czytamy: „Pan POWIEDZIAŁ do Jozuego: Nie bój się ich, bo jutro o tej porze wydam ich wszystkich na Izraela zabicie. Masz przeciąć im ścięgna podkolanowe i spalić ich rydwany”. Normalną rzeczą byłoby schwytanie koni i rydwanów i samodzielne ich wykorzystanie. Tak zawsze wyglądały operacje wojskowe. Jeśli uda ci się pokonać inną armię, otrzymasz mnóstwo broni wojskowej i zaopatrzenia, które wzmocnią twoją własną armię. Ale Pan powiedział Jozuemu, kiedy pokonali tę koalicję królów, aby podkolanował ich konie i palił ich rydwany.

Jeśli wrócisz do Księgi Powtórzonego Prawa 17, gdzie masz prawo królewskie, Mojżesz mówi, że kiedy wejdą do kraju i ostatecznie ustanowią króla, oto rzeczy, które królowie będą robić. Jedną z rzeczy, których król nie miał robić,

została wymieniona w Księdze Powtórzonego Prawa 17:16: „Królowi nie wolno nabywać dla siebie dużej liczby koni ani zmuszać ludu do powrotu, Egiptaby zdobyć ich więcej. Pan powiedział ci, że nie masz już wracać tą drogą. Królowi nie wolno nabywać dużej liczby koni.

Dawid kontynuował politykę Jozuego zgodnie z prawem królewskim. Spójrz na 2 Samuela 8:4. 2 Samuela 8 to katalog podbojów Dawida. W wersecie czwartym czytamy: „Dawid zdobył tysiąc swoich rydwanów”, czyli Hadadezera, syna Rachab, króla Soby, ale kiedy udał się, aby przywrócić kontrolę nad rzeką Eufrat, „Dawid zdobył tysiąc swoich rydwanów, siedem tysięcy woźniców i dwadzieścia tysięcy pieszych. Przeciął ścięgna wszystkim koniom rydwanów z wyjątkiem stu”. Wszystkie oprócz 100. Pomiął 100; to nie jest znaczące w porównaniu z tysiącem w mieście Solomon. Powtórzonego Prawa 17:16: „Królowi nie wolno nabywać dużej liczby koni”. Wielka liczba koni; Nie jestem pewien, czy 100 koni stanowiło naruszenie tego. Można powiedzieć, że David otworzył drzwi. To z pewnością więcej niż Jozue, ale Jozue oczywiście odpowiadał na konkretne polecenie. Pan kazał to zrobić. W tym innym kontekście wydaje się, że nie ma konkretnego polecenia. Myślę, że o co w tym chodzi, myślę, że gdy dotrzemy do Salomona, widzimy zmianę, ponieważ ma on tak duże siły militarne. Wydaje mi się, że Pan nie chciał Israelbyć taki jak otaczające je narody, jeśli chodzi o organizację wojskową i uzbrojenie. Jednak wraz z pojawieniem się Salomona wszystko wydaje się ulegać zmianie.

Notatka NIV Study Bible, porównująca 1 Królów 4:26 z 1 Królów 10:26 i 2 Kronik 1:14 wskazuje, że Salomon miał 1400 rydwanów, co oznacza, że utrzymywał boksy dla dwóch koni na każdy rydwan i miejsca dla około 1200 koni rezerwowych. Dla porównania, asyryjska relacja z bitwy pod Karkarem w roku 853, około sto lat po Salomonie, mówi o 1200 rydwanach z Damascus, 700 rydwanów z Chamat i 2000 rydwanów z Israel(Królestwa Północnego).

Wygląda więc na to, że Salomon zaczął naśladować wzorce okolicznych narodów w budowaniu sił militarnych do poziomu co najmniej podobnego, jeśli

nie wyższego. Chcę do tego wrócić później. Ale my po prostu przyglądamy się kilku rzeczom znajdującym się za powierzchnią list statystycznych w rozdziale 4.

Myślę, że gdy rozważymy wszystkie te rzeczy razem, otrzymamy sprzeczne sygnały dotyczące tego, co dzieje się w czasach Salomona. Myślę, że przede wszystkim statystyki zdają się mówić, że w tym królestwie pokój zapanował pod rządami Salomona i mam na myśli obfitość. W rozdziale 4 wersecie 20 przeczytałeś: „Lud Judah był Israel tak liczny, jak piasek na brzegu morskim; jedli, pili, byli szczęśliwi. Ich życiu nie zagrażają wojny ani obcy wrogowie. Spójrz na werset 25: „Za życia Salomona Judahi Israel od Dan do Beer-Szeby żyli bezpiecznie, każdy pod swoją winoroślą i drzewem figowym”. Więc masz takie wyobrażenie o królestwie spokojnym. Są szczęśliwi. Są zadowoleni.

4. Mądrość Salomona Żyją bezpiecznie, a Salomon jest władcą o bardzo wielkiej mądrości, wnikliwości i szerokim zrozumieniu. Czytacie to w rozdziale 4, wersecie 29: „Bóg dał Salomonowi mądrość, bardzo wielką wnikliwość, szerokość zrozumienia, wymiarną jak piasek na brzegu morza. Jego mądrość przewyższała mądrość wszystkich ludzi Wschodu”. Zatem pod pewnymi względami widać błogosławieństwo Boże. To jest widoczne i macie to królestwo pokoju pod panowaniem Salomona. Ale jak powiedziałem, istnieją sprzeczne sygnały. Jednocześnie statystyki te rodzą niepokojące pytania. Wygląda na to, że królestwo Salomona zaczyna upodabniać się do wzoru królestwa otaczających narodów. Wprowadzane są podatki, które później stają się ciężkim jarzmem i ciężarem.

Analiza i zastosowanie Vannoya

Myślę, że to, co odkryjesz i dlatego poświęcam temu tyle czasu, myślę, że od samego początku widzisz pęknięcia w tym królestwie. Podatki stają się dużym obciążeniem. Okazywanie faworyzowania Judah, jeśli tak należy rozumieć, jest czymś, co również może łatwo prowadzić do niezgody i niezadowolenia. Można

powiedzieć, że wprowadzenie koni i rydwanów – w zakresie, w jakim się je stwierdza – wydaje się złowieszcze. Są to zatem niepokojące elementy, które, jak sądzę, w miarę dalszego czytania historii, rzeczywiście okazują się naprawdę fatalne w ostatecznym rozrachunku dla kontynuacji tego pokojowego królestwa – lub tego królestwa pokoju – i ostatecznie przyczyniają się do jego upadku.

Myszę, że to pokazuje, że chociaż mamy tu rozdział ze statystykami, który można postrzegać jako przyziemne informacje o niewielkim znaczeniu duchowym, to jeśli naprawdę przyjrzymy się nieco głębiej, zauważymy, że tego rodzaju listy przyziemnych liczb mają ogromne znaczenie duchowe. nazwy i ile buszli tego i tamtego. Myszę, że życie jest niepodzielne. Nie żyjemy w dwóch światach, które nie mają ze sobą nic wspólnego: duchowym i nieduchowym. Można powiedzieć, że ten rozdział dotyczy głównie spraw przyziemnych, ale mają one znaczenie duchowe.

Myszę, że także w naszym życiu możemy angażować się w rzeczy, o których możesz powiedzieć, że nie mają duchowego znaczenia, ale jest to oszustwo. Wszystko, co robimy, albo rozwija, albo utrudnia naszą relację z Panem. I z pewnością odnosi się to do Salomona w tej sytuacji. Widzę, że jestem przeciążony. Pozwólcie, że się tutaj zatrzymam. Nie zakończyliśmy tej części. Następnym razem napiszę więcej komentarzy.

Przepisane przez Shelley Van De Weert
 Szorstki pod redakcją Teda Hildebrandta
 Ostateczna edycja: dr Perry Phillips
 Z ponowną narracją dr Perry'ego Phillipsa